

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

26 ноември 2002 година*

„Свободно движение на хора – Ограничения – Обществен ред – Полицейски мерки за ограничаване на правото на пребиваване на гражданин на друга държава-членка до част от националната територия”

По дело С-100/01

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, на основание член 234 ЕО, от Conseil d'État (Франция) в производството, висящо пред този съд между

Ministre de l'Intérieur

и

Aitor Oteiza Olazabal

относно тълкуването на членове 6, 8а и 48 от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение членове 12 ЕО, 18 ЕО и 39 ЕО) и на Директива 64/221/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1964 г. за координиране на специалните мерки относно движението и пребиваването на чуждестранни граждани, обосновани от съображения за връзка с обществения ред, обществената сигурност и общественото здраве (ОВ 1964 г., 56, стр. 850),

СЪДЪТ,

в състав: г-н G.C. Rodríguez Iglesias, председател, г-н J.-P. Puissochet, г-н M. Wathelet и г-н R. Schintgen, председатели на състав, г-н C. Gulmann, г-н D.A.O. Edward, г-н A. La Pergola, г-н P. Jann (докладчик) и г-н V. Skouris, г-жа F. Macken и г-жа N. Colneric, г-н S. von Bahr и г-н J.N. Cunha Rodrigues, съдии,

генерален адвокат: г-н A. Tizzano,

секретар: г-жа M.-F. Contet, администратор,

като взе предвид становищата, представени:

- за г-н Oteiza Olazabal, от адв. D. Rouget, avocat,
- за френското правителство, от г-н R. Abraham, г-н G. de Bergues и г-н C. Chevallier, в качеството на представители,
- за испанското правителство, от Abogacía del Estado,

---

* Език на производството: френски.

- за италианското правителство, от г-н U. Leanza, в качеството на представител, подпомаган от г-жа F. Quadri, avvocato dello Stato,

- за Комисията на Европейските общности, от г-н D. Martin и г-жа C. O'Reilly, в качеството на представители,

предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните становища на г-н Oteiza Olazabal, за който се явява адв. D. Rouget, на френското правителство, за което се явява г-н R. Abraham и г-жа C. Bergeot, в качеството на представител, на белгийското правителство, за което се явява г-жа A. Snoecx, в качеството на представител, на испанското правителство, за което се явява Abogacía del Estado, и на Комисията, за която се явява г-н D. Martin и г-жа C. O'Reilly, по време на съдебното заседание от 15 януари 2002 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат по време на съдебното заседание от 25 април 2002 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Решение от 29 декември 2000 г., постъпило в Съда на 28 февруари 2001 г., Conseil d'État (Държавният съвет), отправя на основание член 234 ЕО преюдициален въпрос относно тълкуването на членове 6, 8а и 48 от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение членове 12 ЕО, 18 ЕО и 39 ЕО) и на Директива 64/221/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1964 г. за координиране на специалните мерки относно движението и пребиваването на чуждестранни граждани, обосновани от съображения във връзка с обществения ред, обществената сигурност и общественото здраве (ОВ 1964 г., 56, стр. 117).

2. Този въпрос е повдигнат в хода на производството между френския министър на вътрешните работи и г-н Oteiza Olazabal, испански гражданин, във връзка със законността на мерките за ограничаване на правото на пребиваване на последния до част от френската територия.

Правна уредба

Право на Общността

3. Член 6, алинея 1 от Договора гласи:

„В обхвата на прилагането на този Договор и без да се специалните разпоредби, съдържащи се в него, се забранява каквато и да било дискриминация на национална основа.”

4. Член 8а, параграф 1 от Договора гласи:

„Всеки гражданин на Съюза има право да се придвижва и да пребивава свободно на територията на държавите-членки, при спазване на ограниченията и условията, предвидени в настоящия Договор и в съответствие с мерките, приети за неговото осъществяване.”

5. Съгласно член 48 от Договора:

„1. Свободното движение на работници се обезпечава в рамките на Общността най-късно до края на преходния период.

2. Тази свобода на движение налага премахването на всякаква дискриминация, основаваща се на националността между работниците от държавите-членки, що се отнася до условията за наемане на работа, възнаграждението и други условия на труд и трудово правоотношение.”

3. Тя включва и правото, при спазване на ограниченията, основаващи се на съображения за обществения ред, обществената сигурност и общественото здраве:

а) да се приемат действително направени предложения за наемане на работа;

б) на свободно движение в рамките на територията на държавите-членки за тази цел;

в) на пребиваване в държава-членка с цел постъпване на работа там, в съответствие с разпоредбите, регламентиращи наемането на работа на гражданите от тази държава, предвидени в закони, подзаконовите актове или административната процедура;

...”

6. Член 2, параграф 1 от Директива 64/221 гласи:

„Настоящата директива засяга всички мерки относно влизането на територията, издаването или подновяването на разрешенията за пребиваване, или относно експулсирането от територията, предприети от държавите-членки по съображения, свързани с обществен ред, обществена сигурност или обществено здраве.”

7. Член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 64/221 гласят:

„1. Мерките, предприети във връзка с обществения ред или обществената сигурност, се базират изключително върху личното поведение на съответния индивид.

2. Само по себе си предишни присъди по наказателни дела не могат да представляват основание за предприемане на такива мерки.”

8. По силата на член 6, параграф 1, буква а) от Директива 68/360/ЕИО на Съвета от 15 октомври 1968 г. относно премахването на ограниченията за

движение и пребиваване в рамките на Общността за работниците на държавите-членки и на техните семейства (ОВ L 257, стр. 13), разрешението за пребиваване на работник-мигрант „трябва да е валидно на цялата територия на държавата-членка, която го е издала.”

9. Съгласно член 10 от Директива 68/360:

„Държавите-членки не могат да дерогират разпоредбите на настоящата директива, освен от съображения за обществен ред, обществена сигурност или обществено здраве.”

Национално право

10. Член 2 от Постановление № 46-448 от 18 март 1946 г. за прилагане на членове 8 и 36 от Определение от 2 ноември 1945 г. относно условията за влизане и пребиваване на чужденци във Франция, изменена с Постановление № 93-1285 от 6 декември 1993 г. (JORF (Официален вестник на Френската република), 8 декември 1993 г., стр. 17045, по-нататък „Постановление № 46-448”), гласи:

„При спазване на разпоредбите на член 1, чужденците могат да пребивават и да се движат свободно на територията на метрополията Франция.

Независимо от това, министърът на вътрешните работи може да определи с постановление някои департаменти, в които чужденците не могат, считано от датата на публикуване на такова постановление, да се установяват с цел пребиваване, без преди това да получат разрешение от префекта на мястото, в което те искат да отидат.

Разрешенията за пребиваване на чужденци, живеещи в тези департаменти, съдържат специален запис, който ги прави валидни за съответния департамент.

Когато в резултат на поведението или миналото му, чужденец, който не притежава карта за пребиваване, трябва да бъде подложен на специален надзор, министърът на вътрешните работи може да му забрани да пребивава в един или повече департаменти. Префектът на департамента може, при същите обстоятелства, да ограничи териториалната валидност на разрешението за пребиваване или на заместващия го документ, притежаван от съответното лице, до департамента или до един или повече райони в департамента по негово усмотрение. В разрешението за пребиваване на съответното лице се вписва позоваване на решението на министъра на вътрешните работи и на префекта.

Чужденците, споменати в предходната алинея не могат да напускат района на валидност на тяхното разрешение за пребиваване без пропуск, издаден от комисаря на полицията или, ако няма комисар на полицията, от жандармерията по мястото им на пребиваване.

Чужденец, който установява своето местоживееене или пребивава в териториален район в нарушение на разпоредбите на настоящия член, се наказва с наказанията, предвидени за правонарушения от пети клас.”

Спорът по главното производство

11. От решението за препращане и от представените пред Съда документи е видно, че г-н Oteiza Olazabal, испански гражданин с баски произход, напуска Испания през юли 1986 г. и влиза във Франция, където подава молба за статут на бежанец, който му е отказан.

12. На 23 април 1988 г., г-н Oteiza Olazabal е спрял и разпитван на френска територия във връзка с производство, образувано след отвлечането на индустриалец в Билбао (Испания), отговорността за което е поета от ЕТА. На 8 юли 1991 г. той е осъден от Tribunal de grande instance (Районния съд) на Париж (Франция) по наказателно дело на 18 месеца лишаване от свобода, от които осем месеца условно, и на четиригодишна забрана за пребиваване поради заговор за нарушаване на обществения ред чрез заплахи или терор.

13. Като се позовава на своя статут на гражданин на Общността, г-н Oteiza Olazabal подава молба за издаване на карта за пребиваване. Френските власти отказват на неговата молба, като същевременно му разрешават временно пребиваване. Той също така е подложен на мярка за специален надзор в съответствие с член 2 от Постановление № 46-448, с което му е забранено пребиваване в девет департамента. Валидността на тази мярка е изтича през юли 1995 г.

14. През 1996 г., г-н Olazabal, който дотогава пребивава в департамент Hauts-de-Seine (регион Ile de France), е решил да установи своето местоживееене в департамент Pyrénées-Atlantiques (регион Aquitaine), който граничи с Испания и по-специално граничи с Баската автономната област.

15. В светлината на полицейските доклади, че г-н Oteiza Olazabal е продължил да поддържа връзки с ЕТА, министърът на вътрешните работи решава, със Решение от 21 март 1996 г., издадено на основание на член 2 от Постановление № 46-448, да му забрани пребиваване в 31 департамента с цел той да бъде държан настрана от испанската граница. С Решение от 25 юни 1996 г. префектът на Hauts-de-Seine му забранява да напуска този департамент без разрешение.

16. Г-н Oteiza Olazabal завежда иск пред Tribunal administratif de Paris (Административен съд, Париж) за отмяна на тези две решения, които този съд одобрява с Решение от 7 юли 1997 г. Това решение е потвърдено от Cour administrative d'appel de Paris (Административен апелативен съд, Париж) с Решение от 18 февруари 1999 г.

17. Според тези юрисдикции разпоредбите на членове 6, 8а и 48 от Договора и тези на Директива 64/221, както ги тълкува Съдът на Европейските общности в своето Решение от 28 октомври 1975 г. по дело Rutili, (36/75, Recueil, стр. 1219), забраняват предприемането на такива мерки срещу г-н Olazabal.

18. Министърът на вътрешните работи е обжалвал решението на Cour administrative d'appel пред Conseil d'État.

19. Conseil d'État първо отбелязва, че макар и член 8а от Договора да признава на всеки гражданин на Съюза правото да се движи и пребивава свободно на територията на държавите-членки, това подлежи на ограниченията и условията, предвидени в Договора и в мерките, приети за неговото осъществяване. Също така, забраната за дискриминация на основата на националността е предвидена в член 6 от Договора само в рамките на приложното поле на Договора и не засяга специалните разпоредби, предвидени в него. Освен това, член 48 от Договора, макар и да предвижда в параграф 1, че свободното движение на работници се гарантира в рамките на Общността, и да предвижда по-нататък в параграф 3, че тази свобода включва правото да се приемат действително направени предложения за наемане на работа и да се придвижва свободно на територията на държавите-членки за тази цел, прави изрична резерва за случай на ограничения, обосновани от съображения за обществения ред, обществената сигурност и общественото здраве.

20. След това Conseil d'État отбелязва, че в съответствие със съдебната практика, резервата, която се съдържа се в член 48, параграф 3 от Договора позволява на държавите-членки, от съображения за обществен ред, да предприемат мерки за забрана граждани на други държави-членки да влизат на националната територия или за отстраняването им от нея, които те не могат да прилагат към собствените си граждани.

21. На последно място, той постановява, че принципът на пропорционалност изисква предприетите мерки за опазване на обществения ред да бъдат подходящи за постигането на следваната цел и не трябва да надхвърлят границите на допустимото за тази цел. В това отношение той е подчертал, че мярка за ограничаване на териториалната валидност на разрешение за пребиваване не е толкова строга мярка, колкото решение за депортиране.

22. В светлината на тези съображения, като не е уверен по отношение на действителността с оглед на правото на Общността на мярка за ограничение на правото на пребиваване на гражданин на друга държава-членка до част от националната територия, Conseil d'État е решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Дали членове 6, 8а и 48 от Римския договор, понастоящем членове 12 (ЕО), 18 (ЕО) и 39 (ЕО); принципът на пропорционалност, приложим в правото на Общността, и разпоредбите на вторичното законодателство, прието в приложение на Договора, по-специално Директива 62/221/ЕИО от 25 февруари 1964 г., забраняват на държава-членка да приема по отношение на гражданин на друга държава-членка, спрямо когото се прилагат разпоредбите на Договора, мярка за поддържане на обществения ред, която, при условията на съдебен контрол на законността, ограничава пребиваването на този гражданин до част от националната Ж територия, когато в интерес на обществения ред му се забранява да пребивава на останалата част от

територията, или при тези обстоятелства единствената мярка за ограничаване на пребиваването, която може законно да се предприеме срещу такъв гражданин, е мярка за отстраняването му от цялата територия, която е приета в съответствие с националното законодателство?”

По преюдициалния въпрос

23. Като предварителен въпрос, трябва да бъде установено, кои разпоредби от Договора се прилагат в случай като този, разглеждан по главното производство. В това отношение, от представените пред Съда становища е видно, че по време на целия период, който е релевантен за целите на главното производство, г-н Oteiza Olazabal е работил в качеството на нает работник във Франция.

24. При тези обстоятелства е видно, че случаят попада в обхвата на член 48 от Договора.

25. Следователно не е необходимо да се тълкува член 6 от Договора. Тази разпоредба, която предвижда общия принцип за забрана на дискриминацията на основание на националността, се прилага независимо само към хипотези, регулирани от правото на Общността, по отношение на които Договорът не предвижда специфична забрана на дискриминацията (вж., по-специално, Решение от 25 юни 1997 г. по дело *Mora Romero*, C-131/96, Recueil, стр. I-3659, точка 10).

26. Също така следва да бъде отбелязано, че член 8а от Договора, който формулира по общ начин правото на всеки гражданин на Съюза да се движи и пребивава свободно на територията на държавите-членки, намира специфичен израз в член 48 от Договора във връзка със свободното движение на работници. Тъй като фактите, свързани с главното производство попадат в обхвата на последната разпоредба, не е необходимо Съдът да се произнася относно тълкуване на член 8а от Договора (по отношение на свободата на установяване, вж. Решение по дело *Skanavi и Chryssanthakopoulos*, C-193/94, Recueil, стр. I-929, точка 22).

27. Член 48 от Договора, по-специално, гарантира на гражданин на държава-членка правото да пребивава в друга държава-членка, за да работи там като наето лице. Независимо от това, по силата на член 48, параграф 3 могат да бъдат наложени ограничения на това право, доколкото те се основават на съображения за обществен ред, обществена сигурност или обществено здраве.

28. В решението по делото *Rutili*, на което се позовава преpraщачата юрисдикция, на Съда са поставени въпроси за тълкуване на израза „ограничения, основаващи се на съображения за обществен ред, обществена сигурност и обществено здраве” и той изяснява редица въпроси.

29. Той е отговаря на преюдициалните въпроси, на първо място, че изразът „ограничения, основаващи се на съображения за обществен ред, обществена сигурност и обществено здраве” в член 48 се отнася не само до законовите разпоредби, приети от всяка държава-членка за ограничаване на свободното

движение и пребиваване на гражданите на други държави-членки на нейната територия, но също така се отнася до индивидуалните решения, взети по силата на тези законови разпоредби.

30. На второ място, той постановява, че преценката дали мерките с цел опазване на обществения ред са оправдани, трябва да отчита всички норми на правото на Общността, които имат за цел да ограничат личната преценка на държавите-членки в това отношение и да гарантират защитата на правата на лицата, които са подложени на ограничителните мерки по силата на такова законодателство.

31. Съдът добавя също така, че такива ограничения и гаранции произлизат, по-специално, от задължението, наложено на държавите-членки да основават приетите мерки изключително на личното поведение на съответните лица, да се въздържат да приемат мерки в това отношение, чиято цел не е свързана с изискванията за обществен ред или които засягат неблагоприятно упражняването на синдикални права, и, с изключение на случаите, когато това нарушава интересите на държавната сигурност, незабавно да уведомят всяко лице, срещу което е приета мярка, за съображенията, на които се основава взетото решение, което да му позволи да използва ефективно средствата за правна защита.

32. По-специално, Съдът постановява, че държавите-членки не могат да налагат мерки за ограничаване на правото на пребиваване, които са ограничени само до част от националната територия, по отношение на граждани на други държави-членки, по отношение на които се прилага Договорът, освен в случаи и при обстоятелства, при които такива мерки могат да бъдат приложени към гражданите на съответната държава.

33. За да се даде полезен отговор на препращащата юрисдикция, в настоящия случай е необходимо този последен отговор, който е в същността на случая, разглеждан по главното производство, да бъде поставен в неговия контекст.

34. Делото *Rutili* се отнася до положението на италиански гражданин, който е живял във Франция от неговото раждане и е бил подложен във Франция на мерки за ограничаване на неговото право на пребиваване поради неговите политически и синдикални дейности. Той е обвинен за някои действия, които по същество са представлявали политически действия по време на парламентарните избори през май 1967 г. и събитията от м. май – м. юни 1968 г., и за участие в демонстрация при отбелязването на 14 юли 1968 г.

35. За разлика от това, ответникът по главното производство е бил осъден във Франция на 18 месеца лишаване от свобода и на четиригодишна забрана за пребиваване за заговор за нарушаване на обществения ред чрез заплахата или терора. От представените пред Съда документи е видно, че предприетите срещу него административни полицейски мерки, чиято законност съставлява предмета на главното производство, са мотивирани от факта, че той е представлявал част от въоръжена и организирана група, чиято дейност представлява заплахата за обществения ред на френска територия. В

допълнение към това, предотвратяването на такава дейност може да се счита като попадащо в обхвата на поддържане на обществения ред.

36. Освен това, следва да бъде отбелязано, че по делото *Rutili* националният съд изразява съмнения по отношение на това дали конкретното положение, като това на г-н *Rutili*, който е упражнявал синдикални права, позволява приемането на мярка, имаща за цел опазване на обществения ред. За разлика от това, в настоящия случай препращащата юрисдикция изхожда от предпоставката, че от съображения за обществен ред се забранява пребиваването на въпросния работник-мигрант на част от територията, и че ако не съществува възможността за налагане на мярка за забрана на пребиваването на тази част от територията, те биха обосנוвали мярка за забрана на пребиваването на цялата територия.

37. При тези обстоятелства е необходимо да се разгледа дали член 48 от Договора забранява на държава-членка да налага на работник-мигрант, който е гражданин на друга държава-членка, административни полицейски мерки, които ограничават правото му на пребиваване до част от националната територия.

38. Както генералният адвокат правилно е посочил в точка 29 от своето заключение, от формулировката на член 48, параграф 3 не следва, че ограниченията на свободното движение на работници на основание на съображения за обществен ред трябва винаги да имат същия териториален обхват като правата, предоставени по силата на тази разпоредба. Вторичното законодателство също така не забранява такова тълкуване. Макар че член 6, параграф 1, буква а) от Директива 68/360 да изисква картата за пребиваване да бъде валидна за цялата територия на държавата-членка, която я издава, член 10 от същата директива позволява дерогации от тази разпоредба, по-специално от съображения за обществен ред.

39. Следва да бъде припомнено, че резервата, предвидена в член 48, параграф 3 от Договора отваря възможността на държавите-членки, които са изправени пред действителна и достатъчно сериозна заплаха, която застрашава основен интерес на обществото, да поставят ограничения на свободното движение на работници (вж. в този смисъл, Решение от 27 октомври 1977 г. по дело *Bouchereau*, 30/77, *Recueil*, стр. 1999, точка 35, и Решение от 5 февруари 1991 г. по дело *Roux*, C-363/89, *Recueil*, стр. I-273, точка 30).

40. Съдът многократно е постановявал, че резервите, които се съдържат в член 48 от Договора и член 56 от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение член 46 ЕО) позволяват на държавите-членки да приемат, по отношение на граждани на други държави-членки, и по-специално от съображения за обществен ред, мерки, които те не могат да прилагат по отношение на собствените си граждани, тъй като те не разполагат с правомощията да експулсират последните или да им откажат достъп до своята територия (вж. Решение от 4 декември 1974 г. по дело *Van Duyn*, 41/74, *Recueil*, стр. 1337, точки 22 и 23, Решение от 18 май 1982 г. по съединени дела *Adoui* и *Cornuaille*, 115/81 и 116/81, *Recueil*, стр. 1665, точка 7, Решение от 17 юни 1997 г. по съединени дела *Shingara* и *Radiom*, C-65/95 и C-111/95, *Recueil*,

стр. I-3343, точка 28, и Решение от 19 януари 1999 г. по дело *Calfa*, C-348/96, *Recueil*, стр. I-11, точка 20).

41. При хипотези, когато граждани на други държави-членки подлежат на отстраняване от територията или на забрана за пребиваване, те също така могат да бъдат подложени на мерки с по-малка строгост, които се състоят в частични ограничения на правото на пребиваване, основани на съображения за обществен ред, без да се налага идентични мерки да могат да бъдат налагани от страна на въпросната държава-членка по отношение на собствените ѝ граждани.

42. Независимо от това, следва да бъде припомнено, че държава-членка не може по силата на резервата за обществен ред, която се съдържа в членове 48 и 56 от Договора, да предприема мерки по отношение на гражданин на друга държава-членка във връзка с поведение, което по отношение на гражданите на първата държава-членка не води до наказателни мерки или други действителни и ефективни мерки за борба с това поведение (вж. в този смисъл, Решение по дело *Adoui and Cornuaille*, посочено по-горе, точка 9).

43. Следва също така да бъде припомнено, че мярка за ограничаване на една от основните свободи, гарантирана от Договора, може да бъде оправдана, само ако спазва принципа на пропорционалност. В това отношение такава мярка трябва да бъде подходяща за осигуряване постигането на целта и не трябва да надхвърля необходимото за постигането ѝ (Решение от 30 ноември 1995 г. по дело *Gebhard*, C-55/94, *Recueil*, стр. I-4165, точка 37).

44. Задължение на националните съдилища е да определят дали мерките, предприети в настоящия случай, са свързани с индивидуално поведение, което представлява действителна и достатъчно сериозна заплаха за обществения ред или обществената сигурност и дали те спазват принципа на пропорционалност.

45. Следователно отговорът на преюдициалния въпрос трябва да бъде, че нито член 48 от Договора, нито разпоредбите на вторичното законодателство, което прилага свободното движение на работници, не забраняват на държава-членка да налага по отношение на работник-мигрант, който е гражданин на друга държава-членка, административни полицейски мерки, които ограничават правото на този работник на пребиваване до част от националната територия, при условие че:

- такава мярка е основана на съображения за обществен ред или обществена сигурност, въз основа на неговото индивидуално поведение;

- поради своята сериозност, тези съображения в противен случай биха довели само до мярка, която му забранява пребиваване или достъп до цялата национална територия; и

- поведението, което държавата-членка желае да предотврати, води по отношение на собствените ѝ граждани до наказателни мерки или до други действителни и ефективни мерки за борба с такова поведение.

По съдебните разноси

46. Разходите, направени от френското, белгийското, испанското и италианското правителство, както и от Комисията, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, отправени от Conseil d'État с Решение от 29 декември 2000 г., реши:

Нито член 48 от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение член 39 ЕО), нито разпоредбите на вторичното законодателство, което прилага свободното движение на работници, не забраняват на държава-членка да налага по отношение на работник-мигрант, който е гражданин на друга държава-членка, административни полицейски мерки, ограничаващи правото на този работник на пребиваване до част от националната територия, при условие че:

- такава мярка е основана на съображения за обществен ред или обществена сигурност, въз основа на неговото индивидуално поведение;**
- поради своята сериозност, тези съображения в противен случай биха довели само до мярка, която му забранява пребиваване или достъп до цялата национална територия; и**
- поведението, което държавата-членка желае да предотврати, води по отношение на собствените Ж граждани до наказателни мерки или до други действителни и ефективни мерки за борба с такова поведение.**

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 26 ноември 2002 година.

Подписи